

Rigsdagstidende.

1853. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 54.

Femte Session.

22de Møde.

Torsdagen den 3die November.

(Fortf.)

Indenrigsministeren (fortsat): At jeg skulde levere et væsentligt positivt Materiale til en Lov, som jeg ikke troer nødvendig, og som jeg maa finde uhensigtsmæssig, allerede fordi den er en isoleret Lov, angaaende et enkelt Stykke af Communallovgivningen, det troer jeg ikke, at man billigvis kan forlange; men, da man saa stærkt har trængt ind paa mig, at jeg skulde udtale mig nærmere om Lovforslaget, saa skal jeg ikke tilbageholde mine Uttringer derom. Jeg maa først bemærke, at man har troet, at min Stemmning med Hensyn til denne Lov var begrundet ved Had mod den almindelige Valgret, som Grundloven hjemler. Det er en urigtig Forestilling. Det er vistnok, at jeg ikke har kunnet finde en saa udstrakt Valgret som den, der hjemles i Grundloven, hensigtsmæssig og tjenlig til Landets Betryggelse og videre Udvikling; men fra det Dreblik, den blev vedtagen i Grundloven, har jeg anseet det som noget afsjort, hvorunder jeg har bøiet mig, og det ikke alene i min Stilling som Minister, men ogsaa i min Stilling som Landstingsmand; og det har jeg navnlig gjort under de Forhandlinger, som have fundet Sted under den paa forrige Rigsdag behandlede lignende Sag. Jeg har der ikke indladt mig paa Discussion om den almindelige Valgrets Gavnlighed med Hensyn til Rigsdagen; men jeg har blot søgt at vise, hvorledes man fra det, der gjælder med Hensyn til Rigsdagen, ikke kan drage en Slutning med Hensyn til det, der skal gjælde for de communale Valg. Det er blevet bemærket, at det foreliggende Udcast til en ny

Grundlov for Danmark isærdeleshed gaaer ud paa at affasse den almindelige Valgret. Jeg troer, at dette er aldeles urigtigt; thi det gaaer kun ud paa, at man ikke ved selve Grundloven skulde binde sig til at vedligeholde den i den Stikkelse, hvori den findes i den nærværende Grundlov. Det nye Grundlovsudcast er forøvrigt ikke et Forslag, som særligt er udgaaet fra mig; men det er udgaaet fra det samtlige Statsraad, og jeg kan ikke engang sige, at jeg er den, som har givet den første Anledning til hiin Udeladelse; men denne gaaer, som anført, ikke ud paa at hæve den almindelige Valgret, men paa at overlade det til en kommende Lovgivning, om den fandt en eller anden Modification fornøden. Vedtages Grundlovsudcastet, som det er, saa bestaaer dog den almindelige Valgret ligesuldt ganske i den samme Stikkelse, hvori den er givet ved Valgloven; thi Valgloven er en gjældende Lov, som ikke kan forandres uden ved en ny Lov, og en Lov kan ikke gives, uden at de 3 Grene af den lovgivende Magt, begge Thing og Regjeringen, derom stemme overeens; og altsaa er her ikke Spørgsmaal om at ophæve den, men kun om ikke at omgjærde den saaledes, at den samlede Lovgivningsmagt ikke kunde blive enig selv om den mindste Forandring uden at bruge den meget vidtløftige Fremgangsmaade, som der fordrer til en Grundlovs Forandring. Det er blevet sagt, at der derved var hanet Bet for Regjeringen til, at den ved en provisorisk Lov kunde hæve den almindelige Valgret. Jeg erklærer det for Noget, der er aldeles utænkeligt og retlig ugjortligt; thi for det Første kan en provisorisk Lov ikke gives uden under særdeles paatrængende Tilfælde, dernæst er der jo saa godt som en Modsigelse i, at